

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **JUDr. P. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2012, č. j. 58 A 54/2011 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2011, č. j. MSK 112062/2011, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdku - Místku (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 5. 5. 2011, č. j. MMFM 56586/2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), neboť porušil § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000,- Kč. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 2. 8. 2010 v 17:50 hodin jel s vozidlem Audi A8, r. z. X, na silnici I. třídy č. 56 v katastru obce Baška u výjezdu ze silnice II. třídy ve směru na obec Frýdek - Místek v místě, kde je povolena

rychlost 90 km/hod, nedovolenou rychlostí, když Policie České republiky naměřila rychlost jízdy uvedeného vozidla 135 km/hod.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 17. 12. 2012, č. j. 58 A 54/2011 - 36, žalobu proti tomuto rozhodnutí jako nedůvodnou zamítl. K námitce, že správní orgán prvního stupně nerozhodl při ústním jednání dne 3. 5. 2011, nýbrž bez ústního jednání dne 5. 5. 2011, soud uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, sp. zn. 4 As 4/2007, byl překonán rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. 6 As 29/2006, podle něhož v případě vydání správního rozhodnutí v jiný den než v den ústního jednání o přestupku je třeba zkoumat vliv této vady na zákonnost rozhodnutí. S tímto právním názorem se soud ztotožnil a uvedl, že při ústním jednání dne 3. 5. 2011 byl zástupce žalobce Mgr. Ing. Jan Zonek seznámen s obsahem správního spisu a poučen o skončení dokazování a o tom, že bude vydáno rozhodnutí. Bylo tedy zřejmé, že správní orgán prvního stupně nebude provádět žádné další dokazování ani doplňovat správní spis. Vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně až dne 5. 5. 2011 soud neshledal za natolik podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neboť žalobce nebyl zkrácen na svých procesních právech.

K námitce týkající se vadného doručování žalobou napadeného rozhodnutí soud uvedl, že podle správního spisu převzala dne 11. 7. 2011 napadené rozhodnutí prostřednictvím České pošty, s. p. (dále jen „Česká pošta“) za žalobce P. M.. Soud uvedl, že doplnil dokazování žádostí o vydání průkazu zmocněnce, jímž bylo prokázáno, že dne 10. 5. 2010 žalobce zmocnil P. M., nar. dne X, aby přejímala poštovní zásilky a poštovní poukázky, které pro něj dojdou na jeho adresu; platnost zmocnění byla stanovena do dne 28. 5. 2013. V žádosti nebylo uvedeno žádné omezení týkající se toho, že by se mělo jednat o přejímání písemností zasílaných žalobci jako advokátovi v rámci výkonu této jeho činnosti. Uvedená žádost se ostatně vztahovala i na nezletilé dítě žalobce. Soud uvedl, že možnost doručení zmocněnci pro doručování vyplývá z § 20 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Doručujícím orgánem byla v souzené věci v souladu s § 19 odst. 2 správního řádu Česká pošta, před kterou byla žádost o vydání průkazu zmocněnce podepsána, a proto k účinnému doručení nebylo třeba úředně ověřeného podpisu. Soud dovodil, že P. M. byla dne 11. 7. 2011 oprávněna převzít za žalobce jemu adresovanou poštovní zásilku obsahující napadené rozhodnutí, které tak nabylo právní moci dne 11. 7. 2011. Za situace, kdy přestupek byl spáchán dne 2. 8. 2010, nabylo rozhodnutí žalovaného právní moci během roční prekluzivní lhůty k projednání přestupku, a nebylo tedy porušeno ustanovení § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Za této situace shledal soud irelevantním zkoumat, na kterém místě se v době doručování zdržoval žalobce.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“), jenž má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované podle zvláštních zákonů k výkonu advokacie, namítl porušení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno při ústním jednání dne 3. 5. 2011. Jednání se zúčastnil zástupce stěžovatele, který navrhl doplnění důkazních materiálů, a při něm byl proveden výslech

svědků provádějících měření rychlosti. Poté bylo zástupci umožněno seznámit se se spisovým materiálem a sděleno, že následně bude o přestupku rozhodnuto. Rozhodnutí však bylo vydáno až dne 5. 5. 2011, tedy bez nařízení ústního jednání. Podle stěžovatele měl žalovaný nařídit nové ústní jednání a k němu stěžovatele řádně předvolat. Stěžovatel v této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, sp. zn. 4 As 4/2007, které je podle něho v rozporu s rozhodnutím téhož soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 - 44.

Stěžovatel rovněž namítl vadu v doručování napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť toto rozhodnutí mu bylo doručeno až dne 8. 8. 2011, kdy jeho zmocněnec Mgr. P. K. nahlížel do spisu a napadené rozhodnutí převzal. Podle stěžovatele není pravdou, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 7. 2011, neboť mu nebylo řádně doručeno. Stěžovatel zdůraznil, že ke dni 11. 7. 2011 neexistovala žádná jím pověřená osoba, která mohla přebírat jeho korespondenci; proto došlo k faktickému doručení rozhodnutí až dne 8. 8. 2011. Stěžovatel poukázal na § 20 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. V průběhu jednoho roku ode dne spáchání přestupku přitom musí rozhodnutí nabýt právní moci, což se v souzené věci nestalo.

Stěžovatel dále s odkazem na § 72 odst. 1 a § 20 odst. 2 správního řádu namítl, že zmocněnci pro doručování je třeba udělit úředně ověřenou plnou moc. Před Českou poštou žádost o vydání průkazu zmocněnce nepodepsal, podpis žádosti o vydání průkazu zmocněnce podepsal ve své advokátní kanceláři a žádost předala doručovatelce jeho asistentka. Ani z textu žádosti není patrno, že by byla podepsána přímo před doručujícím orgánem, tj. před Českou poštou. Stěžovatel poukázal na § 49 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a namítl, že mu nebylo při jednání umožněno se k uvedené skutečnosti vyjádřit. Stěžovatel je přesvědčen, že měl být v souladu s § 118a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), použitým přiměřeně podle § 64 s. ř. s., vyzván k vylíčení rozhodnutých skutečností v nezbytném rozsahu. Tuto povinnost soud opomenul a bez jakéhokoliv poučení účastníka a dokazování přijal závěr, že stěžovatel žádost o vydání průkazu příjemce podepsal před doručujícím orgánem a tudíž se P. M. stala bez dalšího jeho zmocněncem pro doručování písemností určených do vlastních rukou. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě je v důsledku této skutečnosti nepřezkoumatelný. Rozhodnutí žalovaného určené do vlastních rukou stěžovatele tak převzala neoprávněná osoba P. M., která nebyla zmocněna k zastupování stěžovatele ve správním řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu ani nebyla jeho zmocněncem pro doručování podle § 20 odst. 2 správního řádu.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 12. 2012, č. j. 58 A 54/2011 - 36, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu vyplynuly následující pro věc podstatné skutečnosti:

Dne 2. 8. 2010 v 17:50 hod. naměřila Policie České republiky stěžovateli jedoucímu vozem Audi A8, r. z. X, na silnici I. třídy v katastru obce Baška, okr. Frýdek - Místek, rychlost 135 km/h v místě, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h. Po odpočtu odchylky měřícího zařízení byla výsledná rychlost stanovena na 130 km/h. Přestupek byl předán k projednání ve správním řízení.

Ústní jednání ve věci nařízená správním orgánem prvního stupně v termínech 27. 10. 2010, 16. 11. 2010, 24. 1. 2011 a 21. 3. 2011 byla odročena z důvodu opakovaných omluv stěžovatele pro nemoc.

Dne 3. 5. 2011 se konalo ústní jednání. V jeho závěru správní orgán prvního stupně uvedl, že dokazování bylo skončeno a bude vydáno rozhodnutí. Dne 5. 5. 2011 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MMFK 56586/2011. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 6. 2011, č. j. MSK 112062/2011. Toto rozhodnutí bylo doručeno dne 11. 7. 2011 do vlastních rukou zmocněnkyně stěžovatele P. M., kterou stěžovatel dne 10. 5. 2010 zmocnil k přebírání svých písemností.

V první kasační námitce je obsaženo tvrzení stěžovatele, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, jež měla vliv na jeho zákonnost, a krajský soud k této vadě nepřihlédl, tedy důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Vadu správního řízení stěžovatel spatřuje v tom, že rozhodnutí prvního stupně bylo vydáno bez nařízení ústního jednání, čímž bylo porušeno ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož *„[o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“* Stěžovatel v této souvislosti tvrdil, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 - 45, jsou ve vzájemném rozporu.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud s touto námitkou vypořádal dostatečně a správně. Jak již bylo výše uvedeno, při ústním jednání konaném dne 3. 5. 2011, jehož se zúčastnil toliko zástupce stěžovatele, byl tento zástupce poté, co se seznámil se spisovým materiálem, vyrozuměn o tom, že dokazování bylo skončeno a že bude vydáno rozhodnutí. Poté správní orgán prvního stupně dne 5. 5. 2011 vydal rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nejsou stěžovatelem citovaná

rozhodnutí ve vzájemném rozporu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2007, č. j. 4 As 4/2007 - 46, www.nssoud.cz, řešil odlišnou procesní situaci, kdy byly splněny podmínky pro projednání věci v nepřítomnosti obviněného z přestupku, neboť obviněný se bez omluvy nedostavil k nařízenému ústnímu jednání. Správní orgán pak rozhodl v jeho nepřítomnosti, avšak až o týden později, aniž by nařídil nové jednání a účastníka k němu předvolal. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2007, č. j. 6 As 29/2006 - 45, www.nssoud.cz, pak soud dospěl k závěru, že rozhodnutí v jiný den, než na který bylo nařízeno ústní jednání, není samo o sobě vadou mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné poukázat i na to, že v souzené věci se uskutečnilo až v pořadí páté nařízené ústní jednání. První čtyři ústní jednání nařizovaná v období od října 2010 do března 2011 se nekonala, neboť stěžovatel se opakovaně omluvil z důvodu pracovní neschopnosti. Ústní jednání se uskutečnilo až dne 3. 5. 2011, stěžovatel se jej nezúčastnil, místo něj se k jednání dostavil jeho zástupce. Tento zástupce byl seznámen s obsahem správního spisu, poučen o skončení dokazování a o tom, že bude vydáno rozhodnutí. Bylo tedy zřejmé, že správní orgán prvního stupně nebude provádět další dokazování ani doplňovat správní spis. Následně správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí dne 5. 5. 2011. Nejvyšší správní soud připouští, že správní orgán prvního stupně by postupoval procesně správněji, pokud by vydal rozhodnutí již dne 3. 5. 2011, kdy se konalo ústní jednání. V uvedeném postupu však nelze shledat takové pochybení, jež by mohlo mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť jím nedošlo k porušení žádného procesního práva stěžovatele.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že mu rozhodnutí žalovaného nebylo dne 11. 7. 2011 řádně doručeno, v důsledku čehož nemohlo toho dne nabýt právní moci a tedy došlo k promlčení přestupku, ztotožnil se Nejvyšší správní soud se závěry Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel dne 10. 5. 2010 zmocnil P. M., aby za něj a za jeho nezletilou dceru přebírala poštovní zásilky a poukázky. Zmocnění neobsahovalo žádné omezení, v jehož důsledku by se vztahovalo např. toliko na přebírání pošty doručované stěžovateli v rámci jeho advokátní praxe. Není tedy sporu o tom, že P. M. byla oprávněna převzít za stěžovatele jemu doručovanou poštovní zásilku, což také dne 11. 7. 2011 učinila. Jelikož stěžovatel neudělil zmocnění k zastoupení pro odvolací řízení či pro doručení rozhodnutí o odvolání, nabylo doručením rozhodnutí žalovaného P. M. právní moci a o přestupku stěžovatele tak bylo rozhodnuto během roční prekluzivní lhůty v souladu s § 20 odst. 1 přestupkového zákona. Tvrzení stěžovatele uplatněné až v kasační stížnosti o tom, že nepodepsal průkaz zmocněnce před Českou poštou, nýbrž ve své advokátní kanceláři a České poště jej dodal pouze zprostředkovaně, tedy že v rozporu se zákonným požadavkem nepodepsal žádost o vydání průkazu zmocněnce před doručujícím orgánem Českou poštou, je skutkovou novotou ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s., podle něhož *„[k]e skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží*".

Navíc smyslem § 20 odst. 2 správního řádu, podle něhož *„[p]ísemnost, která se doručuje do vlastních rukou, lze doručit adresátovi, nebo též tomu, koho adresát k přijetí*

písemnosti zmocnil písemnou plnou mocí s úředně ověřeným podpisem; úřední ověření není třeba, pokud byla plná moc udělena před doručujícím orgánem“, je zaručit, aby zmocnění k doručování písemností do vlastních rukou bylo skutečně projevem vůle zmocnitele. V souzené věci stěžovatel nepopírá a dokonce sám tvrdí, že žádost o vydání průkazu zmocněnce vlastnoručně podepsal. Je tedy třeba vycházet z toho, že stěžovatel zmocnil P. M. ve smyslu § 20 odst. 2 správního řádu, aby za něj přijímala písemnosti určené do vlastních rukou a tedy doručením odvolacího rozhodnutí této osobě dne 11. 7. 2011 bylo rozhodnutí žalovaného doručeno v souladu se zákonem. Napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 11. 7. 2011 a nebyla tedy porušena roční prekluzivní lhůta k projednání přestupku stanovená § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

Poslední námitkou kasační stížnosti je stěžovatelem tvrzené pochybení soudu spočívající v tom, že mu v rozporu s § 49 odst. 4 s. ř. s. nebylo umožněno vyjádřit se ke skutečnosti týkající se doručování rozhodnutí žalovaného. Podle tohoto ustanovení *„[j]ednání zahajuje a řídí předseda senátu. O námitkách proti opatření předsedy senátu při řízení jednání rozhoduje usnesením senát. Předseda senátu vede účastníky k tomu, aby se vyjádřili i o těch skutkových a právních otázkách, které podle mínění soudu jsou pro rozhodnutí určující, i když v dřívějších podáních účastníků uplatněny nebyly.*“. V souzené věci se však stěžovatel k nařízenému ústnímu jednání konanému dne 17. 12. 2012 nedostavil, ač byl řádně předvolán a jednání se účastnil na základě substituční plné moci advokátní koncipient stěžovatelova zmocněnce. Podle § 49 odst. 3 s. ř. s. *„[n]eúčast řádně předvolaných účastníků nebrání projednání a skončení věci, nejsou-li důvody pro odročení podle § 50*“. V souzené věci soud neshledal žádné důležité důvody pro odročení věci. Za situace, kdy se stěžovatel nedostavil k jednání, ač k němu byl soudem řádně předvolán, nemůže později namítat zkrácení na svých právech tím, že nebyl při jednání vyslechnut. K porušení § 49 odst. 4 s. ř. s. tedy v posuzované věci nedošlo. Ve správním soudnictví není důvod k aplikaci § 118a o. s. ř., neboť postup správního soudu při jednání upravuje autonomně soudní řád správní v ustanovení § 49. Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal stěžovatelem namítané, a ani žádné jiné, procesní pochybení krajského soudu v řízení o předmětné žalobě. Není tedy dán ani důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně
v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2013

pokračování

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu